

ROMÁN

JAROSLAVA ČERNÁ

VALDŠTEJN

ZKAMENĚLÉ SRDCE V MOCI ĎÁBLA

edice
KIO KAN

Copyright © Jaroslava Černá, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Jaroslava Černá, 2019

Redakční úprava Lukáš Foldyna

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-060-3

ÚVODEM

K ATMOSFÉŘE

VALDŠTEJNOVY DOBY

Život Albrechta Václava Eusebia z Valdštejna byl ovlivněn válkou, kterou vedli Habsburkové a jejich katoličtí spojenci v Německu a ve Španělsku proti německým protestantským knížatům, Švédům, Nizozemí a Francii. Byla to válka o víru a o nadvládu nad Evropou, ale i o další existenci habsburské monarchie. Tím, že Valdštejn vstoupil do průběhu této války, vstoupil i do dějin Evropy a Českých zemí, ovlivnil průběh bojů a naopak válečný konflikt poznamenal jeho osobní život.

Na téma třicetileté války a Valdštejnova vlivu byly napsány desítky knih, úvah a historických pojednání. Měla jsem tudíž dostatek podkladů pro to, abych se zaměřila na osobnost a život muže, který dodnes vzbuzuje mezi historiky dohady a vyvolává spousty otázek v souvislosti se zradou císaře Ferdinanda II.

Neposuzuji a nerozebírám příčiny, průběh a důsledky třicetileté války, ale zaměřuji se na život šlechtice, jeho trápení, utrpení a pohnutky, které ho vedly k často nepochopitelnému jednání, rozporuplným činům a nakonec vyvrcholily chebskou vraždou.

MOTTO

*Císař Rudolf II. nikdy nepřestal hledat kámen mudrců.
Mnozí toužili vlastnit kámen lásky.*

*Já, vévoda Valdštejn, jsem výměnou za vlastní srdce,
moudrost a lásku získal kámen moci a slávy.*

PROLOG

CHEB, 25. ÚNOR ROKU 1634

„Nevzdám se, nikdy se nevzdám!“ Frýdlantský vévoda Albrecht z Valdštejna hluboce a bolestně povzdechl. „To já jsem vždy stál v čele vojska, mé rozkazy byly svaté a nestoupím pochybovačům a zrádcům. I kdybych se už nedokázal postavit na nohy, má mysl je čistá a bystrá,“ ujišťoval se nahlas, protože se nechtěl smířit s nemocí, která pomalu šířala a ničila jeho pohublé tělo.

„Ať se ihned dostaví důstojníci Ilov, Trčka a Kinský!“ přikázal tvrdě a mávnutím ruky poslal setníka vykonat rozkaz.

„Tak časně zrána?“ brblal mladík, protože tušil, v jakém stavu vévodovy oddané velitele zastihne. Jestli tak jako vždycky do noci popíjeli, nebudou nadšení. No nic, alespoň bude náš velitel císařských armád mít dostatek času postavit se na nohy a ustrojit se tak, jak je u něho zvykem.

Mladý muž se mýlil pouze v jednom. Stejně jako vévoda Valdštejn i on dobře věděl, že už dlouho před tím, než dorazili do Chebu, byl jeho pán sesazen, ale velení se nikdy nevzdal. Generál se přece jenom tak nesmíří s tím, že většina jeho důstojnického sboru navzdory všem přísahám věrnosti stojí na straně císaře. To ovšem nebyla starost pouhého sluhy, on pořád ještě musel plnit rozkazy svého velitele.

* * *

„Prokletý kostižer!“ zasyčel vévoda, když se opatrně pokoušel postavit na nohy a bolest ho srazila zpět na lože. Zhluboka dýchal a věřil, že neduhy těla překoná. Vždyť už ho trápí tak dlouho, a stejně se vždy dokázal hrdě postavit všem nemocem, které jeho lékaři léčili, jak mohli. Dokonce i držel příkázanou dietu, když mu dna způsobovala nesnesitelné ostré bolesti v nohou. Proklíнал den, kdy se kdysi v Uhrách nakazil syfilidou, protože právě ta nákaza možná byla počátkem všech jeho neduhů a on si to až teď dokázal přiznat.

Cítil, jak je uherskou nemocí prolezlý skrz naskrz, jak mu šíříá kosti i tělo, ale nechtěl si dávat za vinu, že zabila i jeho dítě, syna s druhou manželkou Isabelou. „Překonal jsem tolik překážek, závist, zradu, smrt mé milované Lukrecie, překonám i bolesti a nemoci. Dokud dýchám, nenechám se porazit císařovou nedůvěrou a zradou těch, kteří jako krysy opouští potápějící se loď. Moje loď se ještě nepotápí! Ještě mám své věrné a dost vůle, abych překonal neposlušné tělo!“

O HODINU POZDĚJI

Pouze zrychlený dech mohl třem Valdštejnovým věrným prozradit, kolik námahy ho stojí vstát z lože a soustředit se na všechna složitá jednání.

Všichni tři velitelé, Ilov, Trčka i Kinský, si byli vědomi ohrožení své vlastní existence. Pokud padne jejich generál vévoda Valdštejn, padnou i oni. Nic je nezachrání. Neměli na vybranou. Spojenectví a podpora v minulosti tak úspěšného generála byla jejich jedinou šancí na přežití.

Co udělat? Zachovat se navzdory přísahám věrnosti stejně podle jako zrádné krysy, na to už bylo pozdě.

„Musíme upevnit pozice nejen zde v Chebu, ale hlavně využít čas k jednání s váhajícími císařskými generály

a znova je přinutit k poslušnosti přísahou a sliby věrnosti. Copak nemají vojenskou čest?“ hřímal vévoda Valdštejn.

Kinský při pohledu na svého vždy sebevědomého velitele přimhouřil oči. Je ten lesk a zápal v očích opravdu z odhodlání zvítězit, nebo ho spaluje ničivá horečka? A jak moc si musel nařasit kabátec do koženého opasku obepínajícího vyhublá bedra. I úzké nohavice jsou mu volné, úplně se nám ztrácí před očima. Kde jen se bere ta nezlomná vůle, že ji ani ničivá nemoc a utrpení nenahlodá?

Kinského z chmurných myšlenek vyrušilo vévodovo hřímání. „Nikdy neustoupím, nikdy ani nepomyslím na rezignaci!

Teď se ale potřebuji znovu ujistit o věrnosti svých tří plukovníků. Vy všichni dobře víte, o koho jde. Butler, Gordon a Leslie už několikrát zradili, jejich přísahy jsou pouhá slova a vlastní prospěch je pro ně důležitější než poslušnost a věrnost svému veliteli. A především potřebuji ovládat jejich jednotky, protože tvoří podstatnou část mého vojska. Ty tři musíme získat na svoji stranu, alespoň prozatím.“ Vévoda ztišil hlas a zahleděl se na Ilova. „Ty, příteli, ty ses v jednání se zrádnými plukovníky v minulosti nejvíce osvědčil, spoléhám tedy na tvé schopnosti, že dokážeš váhající přesvědčit v náš prospěch.“

„Začnu jednat ihned,“ ujistil vévodu Valdštejna oddaný velitel Ilov, když se po krátké poradě rozcházel.

PO DESÁTÉ HODINĚ DOPOLEDNE

„Nepředbíhejme událostem, necháme Ilova, ať se vyjádří,“ komentoval pozvání na schůzku Butler, jeden z plukovníků, kteří navzdory všem slibům a minulým přísahám věrnosti Valdštejnovi dávno přešli na stranu císaře Ferdinanda.

Druzí dva důstojníci Gordon a Leslie se pouze snažili, aby výrazem tváří nedali najevo nechuť k rozkazu, kterým je Ilov povolal na schůzku do domu vdovy Bruschové na chebském náměstí.

„Povolal jsem vás na rozkaz generála Valdštejna,“ začal Ilov promlouvat ke třem plukovníkům. „Vy všichni dobře víte, že je zvykem habsburského domu odměňovat věrné služebníky pozlacenými kříži, krásnými kordy nebo krotkým koněm. Když však Vídeň někomu dá panství nebo knížectví, je to znamení, že obdarovaný nebude dlouho žít, protože ho pak Habsburkové dají otrávit nebo mu setnou hlavu. Copak nevidíte, co se stalo našemu schopnému a oddanému generálu Valdštejnovi? Jak se mu císař odměňuje za věrné služby a za to, že se mu staral o blaho armády, vždy připravený bojovat za svého panovníka?“

A vám třem, pokud váháte, nabízí náš generál, že vám zaplatí všechno, co vám dluží císař. Pokud budete stát při něm, nebudete poslouchat císařské rozkazy a složíte mu přísahu věrnosti, obdarí vás statky a ještě vyššími hodnostmi ve vojsku.“ Ilov pátral pohledem ve tvářích tří důstojníků, které potřeboval získat na svoji stranu. Váhání bylo zřejmé.

„Vévoda vás potřebuje!“ vykřikl náhle. „Copak nevíte, že saská vojska se blíží k městu a potřebujeme se proti nepříteli spojit?“

Leslie se v duchu rozesmál a měl co dělat, aby ovládl pohrdlivé ušklíbnutí. Pochopil, že jsou tlačeni k přísaze věrnosti všemi možnými, i smyšlenými, důvody. Postavení Valdštejna i jeho oblíbených generálů je bezvýchodné a je čas začít jednat ve vlastním zájmu, prolétlo mu hlavou.

„Dej nám trochu času, ať si o situaci sami promluvíme, vždyť my se věrnosti našemu veliteli nezříkáme. Ale co když se Valdštejn s císařem opět domluví a spojí se s ním? Pak jsou všechny přísahy zbytečné,“ promluvil nahlas

s rozvahou, povzbuzován horlivým příkyvováním svých spojenců Gordona a Butlera.

„Nevidím možnost, jak by se mohl císař s Valdštejnem dohodnout. Sejdeme se raději ještě u oběda, protože náš vévoda vaši odpověď očekává během několika hodin!“ Ilovova odpověď zněla kategoricky a výhružně. Více už neměl co dodat a během chvíle osaměl. Krátká schůzka rychle skončila a posezení u dobrého společného oběda začne za chvíli.

„Pošetilí, zrádní plukovníci!“ vykřikoval Ilov do ticha místnosti. „Dobře vědí, že přísaha věrnosti má podle vojenských pravidel cenu života a cti. Kdyby ti tři byli ochotní sloužit Valdštejnovi i proti císaři, neváhali by, a nehledali by výmluvy, aby se přísaze vyhnuli. Je to jisté! Ti tři jsou připraveni zradit!“ Ilov zprudka praštil zařatou pěstí do dřevěného stolu, u kterého ještě před chvílí rokoval s třemi plukovníky. Nemám ale jinou možnost, než jim slíbit, co budou chtít, a poslušnost vnutit po dobrém, uvědomil si. Potřebujeme je! Situace je kritická. Potřebujeme jejich vojsko. Představa, že by tři plukovníci Butler, Gordon a Leslie vsedli na koně a v čele svých jednotek utekli k císařským vojskům, naplnila Ilova panikou. „Musíme je přesvědčit! Musíme přísahu vynutit!“

VE STEJNÉM ČASE NA JINÉM MÍSTĚ

„Pánové, situace je vážnější, než se nám zdálo minulou noc po vypitých pohárech vína.“ Plukovník Gordon hovořil příškrčeným hlasem a tvářil se vážně. I ve výrazu tváře jeho společníků Butlera a Leslieho byly jasně čitelné obavy.

„Valdštejnova situace je beznadějná,“ pronesl rozhodně, ale tiše Leslie, aby ho nikdo v krčmě nezaslechl, protože vévoda měl špehy všude. „Vynucuje si další přísahu věrnosti, takže ho jistě napadlo nebo se k němu doneslo, že je na císařův příkaz odsouzen k likvidaci.“

„Nedojde mu, jak jsme se rozhodli, nenapadne ho, že se staneme vykonavateli jeho poprav, vždyť svůj nesouhlas nedáváme otevřeně najevo a přísahu věrnosti jsme přímo neodmítli. Jen jsme požádali o čas na rozmyšlenou a to je pochopitelné. Takových přísah už bylo...,“ navázal na Leslieho Gordon. „A navíc – my sami bychom se mohli stát obětmi násilností Valdštejnových věrných, kdybychom dali nesouhlas s jeho jednáním otevřeně najevo.“

„Vězíme po krk v nepříjemné situaci,“ začal Butler rozvážně. „Dobrá. Situace je to sice svízelná, ale není neřešitelná. Vévoda je nejistý. Ví, jak o něm císař rozhodl, ale neví, kdo rozsudek smrti vykoná. O nás pochybuje, proto vynucuje přísahu věrnosti. Jenže už vlastně nemá k dispozici schopné lidi ani peníze. Zato my jsme velitelé! To my ovládáme přímými rozkazy vojáky a proti sobě máme bezmocného nemocného muže a stejně bezmocné generály.“ Butler se odmlčel, pak se hrudí opřel o desku stolu, a když k němu jeho dva společníci sklonili hlavy, naléhavě šeptal: „V noci jsme v opilosti spřádali plány na Valdštejnovu likvidaci. Ze zábavy? Z fantazie?“ ptal se spíše sám sebe. „Ale dnes, pánové, dnes se tyto fantazie zdají zcela reálné. Musíme ale jednat rychle, protože já sice Ilovovým výhrůžkám a řečem o nepřátelském vojsku před městem nevěřím, jenže nemůžeme vyloučit, že vévoda uprchne ze země.“

„Konečně jste, pánové, pochopili můj původní plán!“ zajásal tiše Leslie. „Zajetí vévody a jeho uvěznění dávno ztratilo smysl. Existuje pouze jediné řešení.“ Leslie chvíli těkal očima po svých společnících.

„Vražda?“ nejistě a téměř šeptem položil Butler jasnou otázku.

„Pokud tak budeme říkat císařovu rozkazu, pak tedy vražda,“ pokrčil Leslie rameny. „Ferdinand sám ho nazval zrádcem a odsoudil k popravě. A my se staneme vykonavateli, protože není jiné cesty, abychom na to my sami nedoplatili vlastními životy, a především aby on před spravedlností neuprchl.“

„A neměl by proběhnout vojenský soud?“ zapochyboval ještě Butler.

„Ne!“ vyjelo z Leslieho. „Na to je pozdě. Můj původní plán je nejlepší a pro všechny, hlavně pro nás, nejbezpečnější. Není jiná možnost.“ Plukovník Leslie se na chvíli odmlčel, opatrně se rozhlédl kolem a pak tlumeně, ale tvrdě pronesl: „Vévoda Valdštejn a jeho tři věrní plukovníci Ilov, Trčka a Kinský musí být co nejdříve zavražděni!“

BYT VELITELE TRČKY, HODINA PO POLEDNI

„Zatím nedokážu pozřít jediné sousto,“ zachraptěl Trčka, když společně s Ilovem a Kinským zasedli k prostřenému stolu.

„Slíbili, že přijdou, tak snad dodrží slovo a...“ Než Ilov dokončil větu, byl ohlášen příchod Gordona.

„Pánové,“ srazil plukovník paty. „V návalu náhlých povinností se Butler a Leslie nemohou k obědu dostavit, ale posezení u dobrého jídla a pití si vynahradíme dnes večer, co říkáte?“ Snažil se o dobromyslný tón. „Jak víte, jsem dočasně domácím pánem na chebském hradě. Zvu vás proto všechny i s vévodovým vojenským kancléřem ke

mně na hrad na večeri. Víím, že vévoda na tom není dobře a svůj dům neopustí, ale my posedíme a u dobrého vína jistě najdeme společnou řeč, která je často příjemnější než striktní plnění rozkazů.“

„Pane plukovníku, pozvání s potěšením přijímáme a rádi se ke společnému posezení dostavíme.“ Kinský neskrýval nadšení a jeho dva společníci spokojeně přikyvovali.

„Myslím, že máme vyhráno,“ radoval se Kinský. „Vždyť i v minulosti se mnoho sporů mezi veliteli vyřešilo nad bohatým stolem. Pozvání na hrad je důkazem, že se nespolehliví plukovníci zamysleli a jistě projeví solidaritu se svým generálem Valdštejnem.“

Plukovník Gordon se na mírně klusajícím koni vracel na hrad. Mohl by na sebe být hrdý, připravený plán se zatím dařil, ale on se neusmíval. Naopak. Hluboká vráska mezi obočím svědčila o nebývalém soustředění. Nic nesmíme podcenit, ti tři nesmí nic tušit, všechno se musí do podrobností promyslet.

Po vraždách nesmí ve městě vypuknout zmatky, situace musí být pod kontrolou, aby nedošlo k nedorozuměním a vzpoury Valdštejnových věrných se neobrátily proti nám.

Pravda, první úvaha, že by naši vojáci přepadli Valdštejna, Trčku, Ilova a Kinského v jejich bytech a uškrtili je, byla příliš riskantní. Nejlepším řešením je dostat je na jedno místo a tam provést náš plán. A pánové na hrad přijdou, přece si nenechají jako správní důstojníci utéct bohatou večerí a pitku, na jakou jsou zvyklí.

Teď už zbývá pouze vybrat ty správné muže na naši straně, kteří nebudou váhat použít zbraň.

„Lepší než vraždit na rozkaz je vraždit za peníze.“ Gordon se konečně pousmál a hned přemýšlel, koho a kolika penězi podplatí, aby nebylo nutné váhat, ale pouze bezohledně splnit neobvyklý rozkaz.

NA CHEBSKÉM HRADĚ

„Přijdou!“ vykřikl Gordon ještě mezi dveřmi do komnaty, kde na jeho příchod netrpělivě čekali další dva společníci. „Jsou nejistí a společné posezení si nenechají ujít. Musíme rychle jednat a všechno připravit!“

„Pánové, k přípravě posledního krvavého banketu tří plukovníků nám zbývá velmi málo času.“ Leslie se konečně posadil, rozvalil se na židli a chvíli horečnatě přemýšlel. „Musíme vybrat oddané, věrné a úplatné muže, kteří bez zaváhání provedou náš plán.“

„Mám takové muže ve vlastním pluku,“ hlásil se o slovo okamžitě Butler. „Podplukovník Geraldin, kapitán Deveroux, to jsou naši lidé.“ Pak jmenoval ještě další kapitány, které zasvětil do plánu, který už nikdo nechtěl nazvat riskantním.

„A budeme potřebovat asi dvě stě vojáků,“ přemýšlel Leslie.

„Navrhuji jednu kompanii mých dragounů a jednu pěší kompanii,“ hned věděl Butler. „Těm bude stačit k výjimečné službě odměna ve výši jednoho měsíčního žoldu.“

„A pro úspěch akce je nutné, aby po příchodu mužů na banket byl hrad uzavřen a nikdo nemohl uniknout,“ pokračoval Butler ve svých úvahách. „Dále musíme zabránit možným zmatkům ve městě a šarvátkám mezi vojáky. Do vnějšího okruhu stráží nastoupí naše posila a bude držet v šachu vojáky Trčkova pluku. Ve vnitřním hradě se v prů-

běhu večera vymění stráž za naše muže. Prostor hradu musíme mít bezpodmínečně pod vlastní kontrolou alespoň třiceti dragounů. Ti, kteří budou pověřeni samotným činem, dostanou k dispozici každý po šesti mužích.“

„Přidělím jim místnosti poblíž hodovní síně,“ přikývl Gordon s očima planoucíma rozrušením. „Tam vyčkají rozkazu k provedení našeho plánu.“

„Pánové,“ Butler se zvedl od stolu, „šíp byl vystřelen a dráhu jeho letu ani cíl už nic nemůže změnit.“

„Sejdeme se tedy večer u společného banketu,“ zabručel Gordon. Dá-li Bůh, ti tři, Ilov, Trčka a Kinský, své poháry už nedopijí. Pak zbude pouze jediné. Vykonat na císařův příkaz rozsudek smrti nad zrádným frýdlantským vévodou.

Kočár s Valdštejnovými oddanými veliteli projel branou chebského hradu. Kopyta koní zazvonila o kamenné dláždění, brána za ním zaskřípěla a pak byla pevně zavřena.

Jemné kapky chladného deště zachytily krempy kloubků a ani bělost nažehlených límců za tu chvíli, kdy pánové přešli k dokořán otevřeným dveřím do obytné části hradu, neutrpěla vlhkostí. Snad pouze na nádvoří některý ze vzácných hostů mírně uklouzl, když namrzající jemný déšť pokryl už tak kluzký povrch sešlapaných kamenů v dláždění.

Nikdo ze tří plukovníků neměl sebemenší pochybnosti, že je čeká příjemný večer, bohatá tabule a ta nejlepší vína. Vždyť je bude hostit sám velitel hradu.

„Příjemné přivítání, všechno se zdá v pořádku,“ poznamenal Kinský, když jim seřazená stráž vzdávala patřičnou úctu a hostitel se mohl ve své srdečnosti málem zlomit v pase. V té chvíli nikoho z těch tří nenapadlo přemýšlet nad přehnanou zdvořilostí hradního pána, ani když je jed-

noho po druhém uváděl na jejich místa v hodovním sále. Naopak. Trčka, Ilov i Kinský se cítili pozorností polichoceni a žasli nad slavnostně prostřenou tabulí.

Bez sebemenšího podezření netrpělivě odložili klobouky i zbraně. Zástup číšníků už přinášel kouřící mísy s pečin-kami a několik druhů omáček.

Důstojníci se po prvním připitku uvolnili, protože banket začal velmi příjemně lahodným pohárem rudého vína a vy-padalo to, že po mnoha tísnivých dnech je dnešní večer jako stvořený k nezapomenutelné důstojnické hostině a pitce.

Přibližně po hodině mírný déšť za okny hodovního sálu ustal, a i když nálada všech zúčastněných se zdála být velmi srdečná, nervozita skrytých najatých vrahů ve vedlejších místnostech stoupala. Stráže byly vyměněny a sloužící z panské kuchyně a předsíní nechal podplukovník Geraldin raději zavřít do kuchyně pro služebnictvo a pod hroz-bou smrti jim nařídil absolutní poslušnost a klid.

Leslie sledoval uvolněné Valdštejnovy velitele jako os-tříž, přestože se navenek snažil chovat stejně jako oni. Předstíral opilost, zapojoval se do hovoru o vévodových schopnostech, dával najevo lítost v souvislosti s jeho zdra-vím a dokonce i litoval, že nemohou v tak družné zábavě posedět všichni společně.

„Tak na zdraví našeho vévody!“ Zvedl vysoko číši a ne-chal Kinského, Ilova i Trčku, aby poháry naplněné po okraj vypili na jeden zátah až do dna. Pak pokynul číšní-kovi, aby hostům znovu dolil, a sám se potácivým krokem z místnosti vytratil.

„Zvedněte padací most a zamkněte bránu!“ vydal první příkaz veliteli stráží. V hlase měl jistotu, v očích odhod-lání. „Klíče mi ihned přineste!“

Na pravé straně krátké chodby se pomalu otevřely dveře. „Už své muže neudržím, čekáme na příkaz příliš dlouho,“ cedil mezi zuby podplukovník Geraldin pověřený prove-

dením popravý. Nervozita na něm byla znát na první pohled. Zarudlá tvář pokrytá vrstvou chladného potu svědčila o netrpělivosti, možná toužil mít vykonání nepříjemného rozkazu už za sebou.

„Tasíte zbraně hned, jak vydám pokyn!“ zasyčel Leslie. „Připravte se za dveřmi do hodovního sálu.“ A pak, jako kdyby i jemu někdo vydal rozkaz, nasadil opilecký výraz, uvolněný úsměv a vstoupil mezi dobře se bavící a nic netušící velitele. Záměrně ale za sebou zapomněl zavřít dveře a doufal, že si nikdo ničeho nevšimne. Jak by mohl, když hradní pán Gordon posadil své hosty zády ke vstupu do místnosti a zdálo se, že si plukovníci s naplněnými břichy snad ani nevšimli, že na krátkou chvíli odešel.

Za výbuchu hlasitého smíchu po oplzlém vtípku, který Leslie sotva vnímal, se mezi dveřmi objevil Geraldin, za ním jeho dragouni. Nezbyl už ale ani okamžik na zaváhání, protože útočníci mávali nad hlavami tasenými zbraněmi.

„Ať žije Ferdinand!“ vykřikl Leslie na poslední chvíli, v okamžiku, kdy se zvedal od stolu. To byl snad už i zbytečný signál k útoku, ale zároveň i heslo, na které se do místnosti vříteli další dragouni, vedení Deverouxem.

Tři Valdštejnovi velitelé Trčka, Ilov a Kinský se sotva dokázali vzpamatovat z leknutí. Překvapení bylo nečekané a dokonalé.

Kinský pochopil, že jim jde o život, a pokusil se postavit na nohy, vzápětí se však pod zásahy kordem zhroutil na desku stolu. Řinčení nádobí na krátký okamžik útočníky zarazilo, ale zastavit vraždění nemohlo.

Ilov a Trčka v okamžiku vystřízlivěli, zmocnili se svých kordů a pokusili se alespoň bránit.

Ilov věděl, že bojují o vlastní život, a bránil se jako lev.

„Proklatě!“ zařval Leslie, když ho Ilov poranil na ruce. Rozzuřený a zdívočelý stejně jako ostatní útočníci se vrhl na Ilova a společně ho ubodali.

Trčka se statečně probíjel ke dveřím místnosti.

„Nemáš šanci!“ řval na něj Deveroux a vzápětí zasadil smrtelnou ránu jeho sluhovi, který mu jakožto jedinému z napadených přispěchal na pomoc z kuchyně. Ten se zhroutil útočníkům pod nohy a poskytl tak svému pánovi prostor pro únik.

Trčka se v agonii probil do chodby a utíkal k bráně. Nebylo pochyb, šlo mu o holý život a nebylo jiné cesty než před rozzuřenou přesilou uniknout.

Bránu dávno střežil další z podplacených Butlerových kapitánů.

„Heslo!“ vykřikl na zkrvaveného Trčku, protože si ve tmě a zmatku nebyl jistý tím, koho má před sebou.

„Svatý Jakub!“ vylétlo z Trčky, aniž tušil, že si vyřčením hesla, které dávno neplatilo, podepsal vlastní rozsudek smrti. Obklopily ho stráže s tasenými zbraněmi. Pokusil se pokleknout a žádat o milost, tváří v tvář smrti byl připraven slíbit cokoliv, nechtělo se mu zemřít, ale zahlédl pouze výsměch na tvářích vojáků, kteří ho srazili mušketami k zemi, a velící kapitán mu sám zasadil smrtelnou ránu kordem.

„Odbila desátá hodina!“ oznamoval sytým hlasem ponocný na chebském náměstí, aniž by se podívil neobvyklému hluku a výkřikům z hloučků vojáků i obyvatel města, hlavně mužů, vracejících se do svých domovů z krčem. „Vojáci mají vždy důvod k pitkám, když zrovna nenasazují životy v boji,“ zabručel nespokojeně a vydal se na další část své noční cesty.

Prošel kolem Pachelbelovského domu, kde klid udržovala vojenská hlídka a navíc dva strážní najatí městem. Ponocný, stejně jako každý, kdo bydlel na náměstí nebo v přilehlých uličkách, dobře věděl, proč je právě tento ho-

nosný dům tak bedlivě střežen. Již několik dní zde byl ubytovaný sám generalissimus císařského vojska frýdlantský vévoda Valdštejn.

Ponocný prošel kolem, aniž by tušil, co se děje za zdmi domu. Vzdálený hluk z náměstí nechal lhostejně za sebou. Skupina vojáků spěchající z hradu v čele s Butlerem a dvěma najatými důstojníky se mu naštěstí vyhnula.

Stejně jako chebský ponocný málokdo ve městě tušil, že nejvyšší velitel vojska už je dlouho v nemilosti u samotného císaře, dokonce byl za zradu odsouzen k smrti, a že právě dnešní noci se právě ti, kteří ho zradili, rozhodli vykonat konečný rozsudek.

Tři Valdštejnovi nejvěrnější velitelé Ilov, Trčka a Kinský už byli zavražděni a vrazi potřísnění jejich krví.

„Jak snadno se náš plán daří!“ pronesl Gordon udiveně na nádvoří hradu nad ostatky tří ubitých důstojníků, a vůbec mu nevadilo, že najatí vojáci přímo před jejich očima okrádají mrtvé o jejich cennosti. „Přemýšlejme! Rychle a s rozumem!“ napomenul sám sebe i své dva kumpány Leslie. „Zbývá Valdštejn.“

„Není čas na přemýšlení!“ vzpamatoval se první Butler. „Celou akci si беру na starost. Moji dva velitelé se osvědčili, společně vše dokončíme.“ Otočil se ke svým podřízeným. Geraldin i Deveroux netrpělivě čekali na nové rozkazy. Věděli, co bude následovat, byli zvyklí zabíjet. A vykonat rozsudek smrti na samotném Valdštejnovi, zrádci a bezohledném muži toužícím po majetku, moci a slávě? Kdo by odolal?

„Následujte mě!“ vykřikl Butler a v čele tlupy dragounů rychle vyrazili na náměstí, k Pachelbelovskému domu.

„Já si беру na starost pořádek ve městě,“ rozhodl Leslie a vyšvihl se na koně. „Nevíme, k čemu dojde u Trčkovy pěchoty, až se dozví, že jejich oblíbený velitel byl zavražděn.“

Plukovník Gordon na chebském hradě osaměl. Stál nad třemi zavražděnými bývalými veliteli a také bývalými přáteli v prazvláštním tichu.

Kolikrát jsme se společně zpili do němoty, hledali zapomnění a snažili se zbavit krutých vzpomínek na pohled do očí těch, které jsme jako vojáci museli zabít? Byli jsme pak jako velitelé více vinní, když na naše rozkazy umírali mladí nadšení vojáci, toužící po vítězství?

Gordon bezděčně zavrtěl hlavou. Ve válce se nikdo nepítá, můžeš pouze vyhrát, nebo zemřít. Slyšitelně povzdychl. Vtíravé myšlenky se mu honily hlavou a nebyl schopen je zaplašit.

A je vůbec ještě nutné vraždit nic netušícího vévodu a dnes už bezbrannou lidskou trosku bez naděje na jakoukoliv pomoc? Gordon znova zavrtěl hlavou. Butler nezná slitování, dodrží naši dohodu, splní příkaz a nebude mít žádné zábrany. Nikoho z nás nenapadlo, že by možná bylo lepší naložit ubožáka Valdštejna do kočáru a poslat ho císaři jako živou kořist. Je pozdě. A císař Ferdinand jistě ocení provedení vlastního rozhodnutí, i když neproběhl řádný vojenský soud. Určitě ví, proč se rozhodl jednou provždy zbavit svého nejlepššího velitele. Plukovník Gordon ani jeho dva společníci Leslie a Butler toho dne, kdy touha po krvi a pomsta vedla jejich odhodlání vraždit, netušili, že v pozadí všeho dění a císařova rozhodnutí je udavačský dopis muže, kterého by nikdo nepodezříval, protože vždy stál věrně po boku svého přítele a velitele. Muže, který se zalykal závistí vůči Valdštejnově šťastné hvězdě, a každé jeho vítězství, majetek a sláva ho vedly k jednomu cíli. Zbavit se vévody, zbavit se přítele za všechno, co dokázal, zatímco on pouze trádal ve stínu úspěšného bezohledného muže.

Došlo by ke třem zákeřným vraždám a schylovalo by se ke čtvrté, stejně zákeřné a pomstychtivé, kdyby kdokoliv